

عنوان مقاله:

واکاوی تاریخچه آموزش و توسعه منابع انسانی در ایران: از عصر سنت تا دوره ثبات

محل انتشار:

مجله رهیافتی نو در مدیریت آموزشی، دوره 12، شماره 5 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

محمد حاجی زاد - استادیار، گروه علوم تربیتی، واحد نکا، دانشگاه آزاد اسلامی، نکا، ایران

سعید صفایی موحد - استادیار شرکت ملی نفت ایران.

خلاصه مقاله:

مقدمه و هدف: هدف اصلی این پژوهش بررسی سیر تاریخی آموزش و توسعه منابع انسانی در ایران است. نگارندگان معتقدند این حوزه از فقر آگاهی تاریخی در کشور رنج برده و همین ناآگاهی تاریخی می تواند منجر به دوباره کاری و تکرار شکست هایی شود که در گذشته اتفاق افتاده اند. از سوی دیگر آگاهی تاریخی می تواند باعث درس آموزی از موفقیت های گذشته شده و ما را از اتخاذ تصمیمات هزینه بر باز دارد. روش شناسی پژوهش: در این مطالعه تلاش شده است تا از طریق بررسی کتاب ها، مقالات، اسناد و مصاحبه با خبرگان، داده های لازم جمع آوری شده و پس از نقد درونی و بیرونی اسناد مذکور سیر تحول آموزش و توسعه منابع انسانی در ایران به تصویر کشیده شود. یافته ها: بر اساس یافته ها، تاریخ توسعه منابع انسانی در ایران را می توان در سه مرحله طبقه بندی کرد، یعنی دوره های سنتی (از سلسله ماد تا تاسیس دارالفنون)، عصر تاسیس (از تاسیس دارالفنون تا ۲۰۱۰)، و دوران ثبات (از تاسیس انجمن آموزش و توسعه ایران تا کنون). علاوه بر این، هر نقطه عطفی در دوران ذکر شده است. بحث و نتیجه گیری: به نظر می رسد که کشور از دوران شکوفایی فاصله زیادی دارد زیرا شرکت ها (اعم از دولتی یا خصوصی) اعتماد چندانی به این موضوع ندارند که بخش آموزش چگونه می تواند برای آن ها ارزش افزوده ایجاد کند. در حقیقت، بخش های آموزشی موفق نشده اند که خود را به عنوان شرکای استراتژیک برای شرکت های خود ثابت کنند. از سوی دیگر، دانشگاهیان قادر به تولید دانش متنی برای کشوری که عمدتاً توسط بخش دولتی اداره می شود، نیستند.

کلمات کلیدی:

پژوهش تاریخی، توسعه منابع انسانی، عصر سنت، دوره استقرار، دوره ثبات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1909853>

